епідемія простору все ще тріпоче умами,

за державою снігу усе ще столиця сама…

їм і жити замало, і солодко жити замало,

та пожухлі вітрила ще й досі борей обійма.

сторонцями тюльпани – як бризки, порослі степами,

як огуддя війни, що не втерпіло слави її:

позолочену крону уже не витримує павіть,

поступово сама обгризає застиглі краї